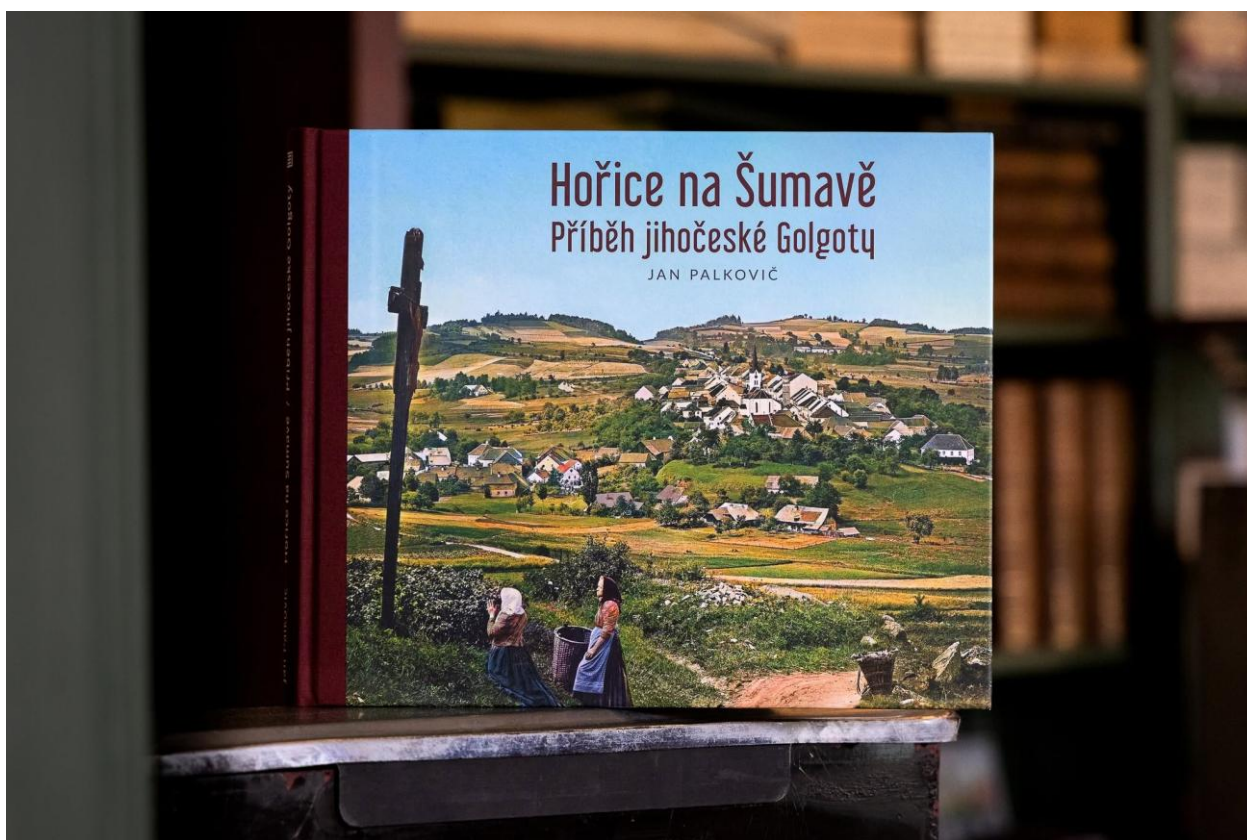


ROZHOVOR

Mgr. Jan Palkovič – středoškolský učitel dějepisu a autor knih s regionální tematikou



Václav Bůžek (VB): Honzo, poznali jsme se v letech, kdy jste přicházel každé pondělí jako posluchač učitelství dějepisu a českého jazyka na Filozofické fakultě JU do mého specializačního semináře na Historickém ústavu, kde jste se zabýval dějinami pašijových her v Hořicích na Šumavě. Patřil jste k motivovaným, přemýšlivým a intelektuálně neobyčejně zralým studentům s výrazným zájmem o historii a učitelství dějepisu. Po krátkém působení na základní škole desátým rokem vyučujete dějepis a český jazyk na Gymnáziu v Českém Krumlově. Před rokem jste přivedl jako třídní učitel k maturitě první studentky a studenty osmiletého studia. Někteří z Vašich studentů si zvolili historii nebo učitelství dějepisu za obor svého studia na naší fakultě. Vím o Vás, že jste náročný pedagog, ale velmi oblíbený, laskavý a vstřícný. Rád bych se Vás zeptal, co Vás přivedlo k učitelství? Měl jste nějaké „učitelské“ vzory?

Jan Palkovič (JP): K učitelství mě do značné míry přivedla rodinná tradice. Moje prababička vyučovala hru na klavír v českokrumlovské základní umělecké škole, babička celý život

působila jako učitelka ve zvláštní škole a maminka pracuje ve školství dodnes. Ve školním prostředí jsem tedy od dětství přirozeně vyrůstal a postupně ho začal vnímat jako svět, který je mi blízký.

Učitelké vzory jsem měl už od raného dětství. Velmi důležitá pro mě byla paní učitelka z první třídy na základní škole ve Větrní, Věra Rybyšárová. Právě tehdy jsem si poprvé začal uvědomovat, že bych se jednou mohl učitelství věnovat, a začal jsem přemýšlet o své další vzdělávací cestě. Po páté třídě jsem nastoupil na Gymnázium Český Krumlov, kde dnes sám učím.

Během osmi let studia jsem potkal řadu inspirativních pedagogů, jeden z nich mě však ovlivnil zcela zásadně. Byl jím Václav Dolanský. Zpočátku jsme se setkávali v hodinách matematiky, později především v rámci projektu Výuka Šumavou, který propojoval zážitkovou a terénní výuku a vedl studenty k poznávání místní přírody i historie přímo v krajině. Společně jsme prošli velkou část Českokrumlovska, a právě během jedné z vycházek, tuším někde v okolí Malšína, jsem si v rozhovoru s ním definitivně potvrdil, že se chci vydat na dráhu učitele. Jeho podpora a doporučení pro mě tehdy znamenaly opravdu mnoho a dodnes jsem za ně vděčný. Jsem rád, že jsem mu to později mohl osobně říct.

Dodnes mě mrzí, že jsme už nestihli uskutečnit plánovaný rozhovor o jeho dlouholetém působení na českokrumlovském gymnáziu.

VB: Naplnila dosavadní pedagogická praxe na gymnáziu Vaše očekávání? V čem konkrétně, prosím!

JP: Ano, mohu říci, že moje dosavadní pedagogická praxe na gymnáziu očekávání naplnila, byť možná ne úplně způsobem, jaký jsem si na začátku představoval.

Když jsem do školy nastupoval, těšil jsem se především na práci s motivovanými studenty a na možnost věnovat se dějepisu i českému jazyku více do hloubky. To se naplnilo beze zbytku, v některých případech dokonce předčilo moje očekávání. Velmi si cením toho, že se studenty lze vést skutečný dialog, že dokážou přemýšlet v souvislostech, klást otázky a aktivně vstupovat do výuky.

Postupem času jsem si však také uvědomil, že učitelská práce je mnohem širší a komplexnější, než se může na první pohled zdát. Zdaleka nejde jen o předávání znalostí. Stejně důležitá je práce s kolektivem, budování vztahů, individuální podpora studentů nebo hledání rovnováhy mezi náročností a pochopením. Právě tato rovina mě během prvních let

praxe překvapila nejvíce a dnes ji považuji za jednu z nejpodstatnějších součástí učitelské profese.

Velkou radost mi dělá také to, že se někteří moji studenti rozhodli pokračovat ve studiu historie nebo učitelství dějepisu. Vnímám to jako povzbudivou zpětnou vazbu a potvrzení, že učitelská práce může zanechat stopu, i když její výsledky často vidíme až s odstupem času.

VB: S čím se při hodinách dějepisu nejvíce potýkáte?

JP: Při hodinách dějepisu se asi nejčastěji potýkám s hledáním rovnováhy mezi množstvím faktů a snahou o skutečné porozumění historickým souvislostem. Dějepis je obor s obrovským rozsahem a člověk snadno podlehne pocitu, že musí stihnout probrat co nejvíce událostí, dat a osobností. Přitom právě čas věnovaný diskusi, otázkám a hledání širších souvislostí bývá pro studenty často nejpřínosnější.

Výzvou je také rozdílný vztah studentů k historii. Někteří přicházejí do hodin s opravdovým zájmem a chutí jít do hloubky, jiní ji vnímají spíše jako jeden z mnoha školních předmětů. Snažím se proto hledat takové formy výuky, které dokážou oslovit obě skupiny – zachovat náročnost a zároveň ukázat, že historie není jen souborem dat a faktů, ale především příběhem lidí a společnosti.

A podobně jako většina učitelů se i já potýkám s nedostatkem času. Často není jednoduché skloubit požadavky učebních plánů s ambicí učit dějepis způsobem, který studentům umožní nejen získávat znalosti, ale také historii skutečně porozumět.

VB: Jak dokážete svoje studentky a studenty zaujmout? Jak v nich probouzíte zájem o minulost, dějiny a historii? Vybízíte je k četbě historických románů nebo popularizačních děl o dějinách? Upozorňujete je na výstavy, památkové objekty, na příběh krajiny?

JP: Snažím se studenty zaujmout především tím, že dějepis nepředstavuji jen jako sled dat a událostí, ale jako příběh lidí, jejich rozhodnutí a jejich důsledků. Velmi často pracuji s konkrétními osudy nebo příběhy jednotlivců, protože právě na nich lze často nejlépe pochopit i složité historické procesy. Když se podaří propojit „velké dějiny“ s lidským příběhem, stává se minulost mnohem bližší a srozumitelnější.

Důležitou součástí výuky je pro mě také diskuse. Nesnažím se studentům pouze předávat hotové odpovědi, ale vést je k tomu, aby sami kladli otázky, hledali souvislosti a přemýšleli o

různých interpretacích minulosti. V ideálním případě se pak hodina promění ve společné objevování, nikoli v jednosměrný výklad.

Ano, snažím se studenty motivovat i k tomu, aby historii poznávali mimo školní lavice. Doporučuji jim kvalitní historickou beletrii, populárně naučnou literaturu, dokumentární filmy nebo podcasty. Zároveň je upozorňuji na výstavy, památkové objekty a místa spojená s historií našeho regionu. Jsem přesvědčen, že právě místní dějiny mají velkou sílu, protože umožňují studentům vnímat historii jako něco, co se odehrávalo přímo v prostoru, který dobře znají.

Velký význam přikládám také terénní výuce. Když student stojí na místě, o kterém se učí, nebo když v krajině objeví konkrétní stopu minulosti, bývá takový zážitek často silnější než jakýkoli výklad ve třídě. Historie se v tu chvíli stává něčím skutečným a hmatatelným. A právě v tom vidím jednu z cest, jak v mladých lidech probouzet a dlouhodobě udržovat zájem o minulost.

VB: Z vlastní zkušenosti vím, že důležitým motivačním podnětem k rozvoji zájmu o historii je dějinný prožitek z místa či krajiny. Já jsem měl (a stále mám) svého genia loci v renesančním a barokním Českém Krumlově. Prožíval jste něco podobného?

JP: Ano, s tímto pohledem se velmi ztotožňuji. Jsem přesvědčen, že vztah k historii často nevzniká nejprve prostřednictvím knih nebo školní výuky, ale skrze konkrétní místo, které člověka osloví a probudí v něm zvědavost.

V mém případě se takovým místem staly Hořice na Šumavě. Už od mládí mě fascinovalo, že jde o obec s mimořádně bohatou historií, jejíž stopy jsou v krajině dodnes patrné, přestože mnohé z ní během 20. století zmizelo. Právě tam jsem si poprvé naplno uvědomil, jak silně může minulost v krajině přetrvávat – v podobě sakrálních památek, starých cest, zaniklých staveb i příběhů lidí, kteří zde žili.

Postupně jsem začal zjišťovat, že čím více o tomto místě vím, tím více otázek se přede mnou otevírá. Hořice pro mě přestaly být pouze obcí na mapě a staly se prostorem, ve kterém jsem se učil vnímat historii v její konkrétní a lidské podobě. Právě zde se podle mého názoru zrodil můj hlubší zájem o regionální dějiny a historický výzkum.

Není proto náhodou, že se Hořice na Šumavě později staly tématem mé odborné práce a nakonec i knihy. Když se ohlédnu zpět, vidím v tomto místě jeden z nejdůležitějších impulsů,

kteřé mě přivedly nejen k historii, ale do určité míry i k učitelství. Dodnes se sem rád vracím a stále zde objevuji nové příběhy a souvislosti.

VB: Snažíte se zprostředkovat dějinný prožitek „ze svého genia loci“ i vlastním studentům a studentkám. Jde o prožitky natolik subjektivní a jedinečné, že je chápete obdobně jako já za nepřenositelné? Nebo to vnímáte jinak? Vedete studenty k tomu, aby se ku příkladu ve svém rodném městě nebo jeho okolí pokoušeli podobně rozmlouvat se zdánlivě němými svědky o minulosti, povídali si s nimi a nalézali dílčí odpovědi, které je vedou k dalším a dalším otázkám, tedy k poznání?

JP: Každý člověk si svůj vztah k určitému místu vytváří na základě vlastních zkušeností, vzpomínek a životních příběhů. Právě proto považuji dějinný prožitek spojený s konkrétním místem za něco velmi osobního a do jisté míry nepřenositelného. Nelze ho jednoduše předat výkladem ani naučit.

Zároveň si však myslím, že lze studenty vést k tomu, aby byli vůči podobným prožitkům otevření. Snažím se v nich probouzet citlivost k místům, ve kterých žijí, a vést je k tomu, aby své okolí nevnímali jako samozřejmost. Aby si kladli otázky, proč město nebo krajina vypadají právě takto, kdo zde žil před nimi, jaké události se zde odehrály a jaké stopy po sobě minulost zanechala.

Pokud se student naučí vnímat své rodné město nebo krajinu jako prostor s vlastní pamětí a mnoha historickými vrstvami, často se přirozeně začne zajímat i o dějiny samotné. Nemyslím si tedy, že bych jim mohl předat svůj vlastní vztah k Hořicím na Šumavě. Mohu je však povzbudit k tomu, aby si hledali svá vlastní místa, své vlastní otázky a svůj vlastní způsob, jak minulost objevovat.

A v tomto smyslu je mi velmi blízká představa rozhovoru se zdánlivě němými svědky minulosti. Starý dům, boží muka u cesty, opuštěná náves nebo pozůstatky zaniklé osady nám samy o sobě nic neřeknou. Mohou v nás ale probudit zvědavost a vést nás k otázkám. A právě otázky jsou podle mě tím nejlepším výchozím bodem historického poznání.

VB: Nedávno jsem se zúčastnil na Vaše pozvání slavnostní prezentace Vaší překrásné knihy Hořice na Šumavě. Příběh jihočeské Golgoty (České Budějovice 2026, 304 stran), kterou jste napsal a sestavil. Knihu vydal městys Hořice na Šumavě ve spolupráci s nakladatelstvím Tomáš Halama. V přeplněném sále byly asi tři stovky hostů. Byl jsem mile překvapen, jaký zájem o Vaši knihu v Hořicích na Šumavě vyvolal. Není to Vaše

první dílo, jste spoluautorem knihy o hořických pašijových hrách, která vyšla před deseti lety. O tom, že máte vědecké a literární ambice, Vás nemusím přesvědčovat, to jsem Vám opakovaně říkal v semináři. Proč píšete, Honzo? Co Vám to přináší?

Poskytuje Vám literární tvorba jiný pocit intelektuálního uspokojení z vykonané práce než Vaše pedagogická činnost?

JP: Píšu především proto, že mám potřebu porozumět věcem do větší hloubky a následně je sdílet s ostatními. Samotné shromažďování informací mě nikdy úplně neuspokojovalo. V určitém okamžiku přichází potřeba jednotlivé poznatky uspořádat, propojit do souvislostí a pokusit se z nich vytvořit smysluplný celek. Právě tehdy začíná proces psaní.

V případě Hořic na Šumavě hrála významnou roli také osobní vazba k tomuto místu. Čím více jsem se zabýval jeho minulostí, tím silněji jsem cítil potřebu zachytit a zpřístupnit příběhy, které by jinak mohly postupně upadnout v zapomnění. Do určité míry jsem to vnímal i jako závazek vůči místu, které mě formovalo a přivedlo k hlubšímu zájmu o historii.

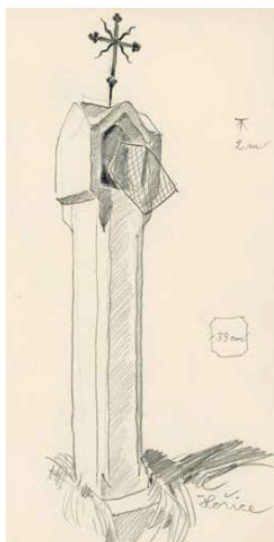
Psaní a pedagogickou práci nevnímám jako dvě oddělené činnosti, ale spíše jako dvě různé podoby téže snahy – porozumět minulosti a předávat toto poznání dál. Každá z nich však přináší jiný typ uspokojení. Učení je založeno na bezprostředním kontaktu s lidmi. Člověk vidí reakce studentů, může s nimi diskutovat a někdy téměř okamžitě pozná, zda se podařilo probudit zájem nebo otevřít nové téma k přemýšlení.

Psaní je naproti tomu mnohem osamělejší a pomalejší proces. Vyžaduje trpělivost, soustředění a ochotu neustále se vracet k již napsanému textu. O to silnější je ale pocit, když se podaří dokončit práci, která vznikala řadu let. Kniha pak začne žít vlastním životem a nachází si své čtenáře.

Neřekl bych proto, že mi psaní přináší větší intelektuální uspokojení než pedagogická práce. Spíše jde o uspokojení jiného druhu. Učení mi dává energii díky setkávání s lidmi a sdílení poznání, psaní zase nabízí prostor pro hlubší soustředění, promýšlení a hledání souvislostí. Právě proto se podle mého názoru obě činnosti tak dobře doplňují.

VB: Vaše kniha představuje z pohledu historika přímo ukázkovou publikaci popularizačního zaměření, která je svými texty a obrázky přístupná široké veřejnosti. Městys Hořice na Šumavě může být právem hrdý na to, že našel svého dějepisce, dostatečně kritického, uvážlivého a vzdělaného, s citem pro celek, detail i kontext. Jak

dlouho trvala práce na této knize? Jak jste dokázal skloubit pedagogické povinnosti na gymnáziu se vznikem knihy?



Drobné sakrální stavby

Zbožnost hořických Němců se odráží v množství drobných sakrálních staveb v městysi i jeho blízkém okolí. Ačkoli některé z nich v letech 1945–1989 zanikly, jiné se dochovaly dodnes. Mezi nejstarší dochované památky bezpochyby patří pozdně gotická boží muka v Pašijově ulici, spojující náměstí s přírodním amfiteátr. Zdenka Paloušová, autorka knihy *Kamenná boží muka v jižních Čechách*, upozorňuje na obtížnost přesného určení stáří i původu této památky. Dvoumetrový sloup s otevřenou čtvercovou hlavicí nese vytesanou dataci opravy „REN. / 1864 / P. A. W.“, během níž byla upravena horní část sloupu. V 70. letech 20. století byla

boží muka nevhodně natřena bílou barvou, což narušilo jejich autentický vzhled.

Jen několik desítek metrů dál stávalo donedávna torzo památného kříže. Ten byl vztyčen na počest českobudějovického řezníka Antona Wimmera, jenž tragicky skončil během pašijového představení 7. června 1903, kdy ho zasáhla srdeční zástava. Toto datum je dodnes vyryto na dochovaném kamenném podstavci, zatímco původní železný kříž padl za obětí vandalům. V roce 2023 se Městys Hořice na Šumavě rozhodl pro důstojnou rekonstrukci nejen zmíněných božích muk, ale i tohoto památního kříže.

Boží muka v Pašijově ulici ještě s původním křížkem a mřížkou na kresbě Bohumila Coufala z roku 1956. Regionální muzeum Český Krumlov.

V 70. letech 20. století byla boží muka nekusně natřena bílou barvou, v té době již křížek s mřížkou postrádala. Foto Václav Dolanský, 2007.

Boží muka v Pašijově ulici prošla v roce 2023 kompletní renovací, kterou inicioval Městys Hořice na Šumavě. Restaurátorské práce provedl Lukáš Hosnedl. Foto Ivo Janoušek, 2024.

JP: Práce na knize trvala s přestávkami zhruba dvacet let. Vlastně začala už v době, kdy jsem se Hořicemi na Šumavě zabýval jako student gymnázia. Postupně jsem shromažďoval archivní materiály, fotografie, vzpomínky pamětníků i různé drobné střípky informací, které by se samostatně mohly zdát nevýznamné, ale dohromady vytvářely mozaiku dějin tohoto místa.

Nejnáročnější nebylo samotné psaní, ale rozhodování, co do knihy zařadit a co už nikoli. Materiálu bylo nakonec mnohem více, než bylo možné publikovat. Snažil jsem se proto najít rovnováhu mezi odbornou přesností a čtivostí tak, aby kniha oslovila jak zájemce o historii, tak obyvatele Hořic na Šumavě.

Skloubit práci na knize s výukou znamenalo využívat především večery, víkendy a prázdniny. Nebyla to však oběť v pravém slova smyslu. Když člověk pracuje na tématu, které ho dlouhodobě zajímá, stává se výzkum i psaní přirozenou součástí života.

Velkou odměnou pro mě pak nebyla jen samotná vydaná kniha, ale především reakce lidí při její prezentaci. Když jsem viděl zaplněný sál a zájem místních obyvatel o historii jejich obce, měl jsem pocit, že všechna ta léta práce měla smysl.

VB: Koho jste chtěl svými texty, rozhovory, výběrem obrázků a celkovým literárním pojetím knihy oslovit? A proč, prosím?

JP: Cílovou skupinu jsem vnímal poměrně široce, ale zároveň s jedním společným jmenovatelem – lidmi, kteří mají k Hořicím na Šumavě nějaký vztah, ať už přímý, nebo zprostředkovaný.

V první řadě to byli místní obyvatelé a rodáci, pro které je kniha určitým způsobem uchováním paměti místa a jeho příběhů. Zároveň jsem ale myslel i na čtenáře, kteří se o region zajímají z historického nebo kulturního hlediska, případně Hořice znají jen z krajiny a jednotlivých stop, které v ní zůstaly.

Zásadní pro mě bylo, aby kniha nebyla jen pro odborníky. Snažil jsem se ji psát tak, aby byla srozumitelná i pro čtenáře bez historického vzdělání. Proto jsem kombinoval odbornější výklad s přístupnějším jazykem a obrazovým materiálem, který často dokáže atmosféru místa zachytit lépe než samotný text.



Johann Cipin (1887–1970)

Řídící učitel hořické školy a představitel Krista v pašijových hrách

Johann Cipin, významná osobnost meziválečných Hořic na Šumavě, se narodil 17. února 1887 v Křemži, v domě č. p. 56. Jeho rodiče byli podruh a zedník Jan Cipin a Marie, rozená Hajerová. Vzdělání získal nejprve na německé obecné škole v Horní Plané a následně na učitelském ústavu v Českých Budějovicích v letech 1902–1906. Po ukončení studia nastoupil jako učitel na obecnou školu v Hořicích na Šumavě. Dne 7. února 1927 byl jmenován do funkce řídícího učitele. 14. září 1909 vstoupil v Českých Budějovicích do manželství s Philibertou Lebschí, pocházející z Kozího Vrchu u Světlíka. Z jejich svazku vzešly dvě děti: syn Othmar, narozený v roce 1911, a dcera Irene, která přišla na svět v roce 1924. Cipin byl pro hořickou mládež zosobněním mravního vzoru. Po skončení vyučování se s vervou věnoval místnímu spolkovému životu. Jeho hlas zněl v pěveckém spolku a po dlouhá léta stál v čele spolku zahrádkářů. Jeho rukopis byl patrný především na pozoruhodné školní zahradě, která se pyšnila bohatstvím ovocných stromů, pestrou paletou zeleniny a řadou pozoruhodných rostlinných druhů.

Hořický řídící učitel Johann Cipin. Foto Robert Lenk, před rokem 1915. Archiv Eriky Cipinové.
Fotografie s jeho autogramem. Foto Augustin Chalupa, 1923.



Nešlo mi tedy o úzce odbornou publikaci. Spíš o knihu, která může fungovat na více úrovních zároveň – jako zdroj informací, paměť místa i něco, co může v čtenáři přirozeně probudit vztah k Hořicím na Šumavě.

VB: Sám dobře víte, že řada středoškolských profesorů dějepisu zvláště na konci předminulého a v první půli minulého století patřila k předním znalcům místních a regionálních dějin, psala naučné i popularizační knihy, k nimž se s užítkem stále vrací generace čtenářů, nejen historiček a historiků, podílela se na vydávání odborných časopisů s regionální tematikou. K tomuto trendu se hlásí i někteří gymnaziální učitelé dějepisu v Rakousku, třeba v oblasti Waldviertelu. Jak se na to díváte Vy? Je vůbec možné, aby při návalu leckdy zbytečné administrativní práce měl učitel dějepisu čas něco podobného v dnešní době podnikat? A měl by do této činnosti přiměřeně zapojovat své studentky a studenty? Jste v tomto smyslu pověstnou výjimkou?

JP: Tuto tradici vnímám jako velmi důležitou a v mnohém inspirativní. Učitel dějepisu má podle mého názoru přirozeně blízko k regionálním dějinám, protože právě ty umožňují propojit výuku s konkrétním prostorem, ve kterém studenti žijí. V tomto smyslu na tuto tradici navazují a považují ji za stále živou a smysluplnou.

Zároveň je ale nutné říci, že podmínky se oproti minulosti výrazně změnily. Administrativní zátěž i celková organizace školní práce dnes skutečně omezují prostor pro systematickou badatelskou činnost, která vyžaduje čas, soustředění a kontinuitu. Není to tedy samozřejmost, ale spíše otázka vnitřní motivace a dlouhodobého zájmu.

Pokud jde o zapojení studentů, považuji ho za velmi přínosné, ale vždy s ohledem na jejich možnosti a rámeček výuky. Badatelsky orientovaná práce, projekty nebo práce s místními prameny mohou být pro studenty silnou zkušeností – umožňují jim vnímat historii jako něco konkrétního, co se týká jejich vlastního prostoru.

Nevnímám se jako výjimka v nějakém výlučném smyslu. Spíše se snažím tuto tradici v rámci současných podmínek udržovat a rozvíjet tak, jak je to dnes možné. Pokud se to daří, pak je to pro mě spíš důkaz, že tento přístup má ve výuce stále své místo – jen je dnes náročnější ho systematicky naplňovat.

VB: Kdybyste se mohl vrátit v čase a znovu hledal odpověď na otázku, co chci v profesním životě dělat, aby mi to přinášelo radost, volil byste jinak, než jste učinil?

JP: Ne, zpětně bych tuto volbu neměnil. Učitelství dějepisu a českého jazyka pro mě stále dává smysl jak profesně, tak lidsky – právě proto, že spojuje práci s textem, historickým myšlením i přímý kontakt se studenty.

Samozřejmě, s odstupem času člověk vidí i náročné stránky této profese mnohem jasněji, než když do ní vstupuje. Je to práce časově i psychicky náročná, často roztříštěná, a ne vždy adekvátně oceněná zvenčí. Přesto bych ji neměnil, protože její přínos pro mě dlouhodobě převažuje.

Nejvíc mě asi stále naplňuje samotný proces – možnost vést studenty k přemýšlení, otevírat jim historická témata a sledovat, jak se jejich uvažování postupně proměňuje. Stejně důležitá je pro mě i badatelská a publikační rovina, která umožňuje jít v tématech více do hloubky a zároveň je předávat dál.

Kdybych se rozhodoval znovu, zvolil bych stejnou cestu, protože mi umožňuje spojovat to, co je pro mě podstatné – intelektuální práci, kontakt s lidmi a vztah k místu i dějinám.

VB: Na závěr rozhovoru jsem požádal Matěje Tháma, někdejšího studenta Jana Palkoviče na českokrumlovském gymnáziu, aby se pokusil svého třídního učitele charakterizovat. Ptám se tedy, Matěji, jaký byl Jan Palkovič ve Vašich očích po dobu osmi let učitelem?

Matěj Thám: Za osm let studia na českokrumlovském gymnáziu jsem vlastně neměl jen jednoho třídního učitele. Stejně jako jsme během těch let dospívali a měnili se my, proměňoval se i on. Z přísného češtináře, který nás zaměstnával větnými rozbory a diktáty, se stal empatický průvodce školními i osobními výzvami a člověk, na kterého jsme se mohli kdykoliv obrátit.

K historii jsem měl blízko už od dětství, a proto pro mě výuka dějepisu představovala vždy příležitost rozšiřovat si obzory. Na vyšším gymnáziu se z běžných vyučovacích hodin stávaly podnětné diskuse, při nichž jsme objevovali nejen významné osobnosti minulosti, ale také události, jejichž důsledky zasahují do současnosti. Dodnes si vybavuji například výklad o prezidentu Emilu Háchovi, který mi odkryl řadu souvislostí, o nichž jsem do té doby neměl ani tušení. Stejně silný dojem ve mně zanechalo i téma odsunu sudetských Němců. Právě díky těmto setkáním jsem se naučil vnímat minulost v širších souvislostech, což považuji za cennou schopnost, z níž čerpám i dnes.

Jsem přesvědčený, že dobrý třídní učitel by měl rozumět vztahům mezi studenty a umět s nimi citlivě pracovat. Právě v tom podle mého názoru spočívala jedna z nejdůležitějších rolí pana učitele během závěrečných let našeho studia – vedle příprav na maturitu. I jeho zásluhou mohu říct, že s naprostou většinou bývalých spolužáků udržuji pevná přátelství. Věřím, že nám vydrží po celý život.

Za inspirativní rozhovor velmi děkuji Janu Palkovičovi a také jeho někdejšímu studentovi Matěji Thámovi.